

РЕШЕНИЕ

№ 3154

гр. София, 10.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав,
в публично заседание на 11.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Полина Величкова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **710** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 126 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 124 от Закона за държавния служител /ЗДСл/.

Образувано е по жалба на С. А. Д.-П., депозирана чрез адв. П., срещу Заповед рег. № 8121К-58/ 06. 01. 2022 г., издадена от министъра на вътрешните работи, с която на основание чл. 106, ал. 1, т. 5 и чл. 108 от Закона за държавния служител /ЗДСл/ е прекратено служебното ѝ правоотношение.

В жалбата се излагат подробни аргументи за незаконосъобразност на оспорвания акт, като се иска неговата отмяна.

В съдебното заседание жалбоподателката се представлява от адв. П., който поддържа жалбата и моли за отмяна на обжалваната заповед

Ответникът – Министърът на вътрешните работи, чрез своя процесуален представител сочи съображения за неоснователност на жалбата и моли същата да бъде отхвърлена.

Административен съд – София град, Второ отделение, 29-ти състав след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед № 8121К-7677/ 25. 10. 2017 г. на министъра на вътрешните работи С. А. Д.-П. е била назначена за държавен служител на длъжността „старши експерт“ в 01 сектор „Анализ и планиране“ към отдел „Информационно осигуряване, анализ и

планиране“ при СДВР.

С оспорваната Заповед рег. № 8121К-58/ 06. 01. 2022 г., издадена от министъра на вътрешните работи на основание чл. 106, ал. 1, т. 5 и чл. 108 от ЗДСл е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателката от 14. 01. 2022 г. Със същата заповед е наредено на основание чл. 106, ал. 3 и чл. 61 от ЗДСл. да се изплатят полагащите се обезщетения, както и на основание чл. 106, ал. 4 от ЗДСл. да се изплати обезщетение в размер на една основна месечна заплата за неспазване на срока на предизвестieto.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима, тъй като подадена от надлежно легитимирано лице и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, в законоустановения срок за обжалване.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна, поради следните съображения: Заповедта е издадена от компетентен административен орган, съгласно разпоредбата на чл. 108 от ЗДСл. Спазени са изискванията за форма и съдържание на оспорения административен акт в съответствие с чл. 108 от ЗДСл. Разпоредбата на чл. 106, ал. 1, т. 5 от ЗДСл не въвежда изискване за излагането на специални мотиви относно прекратяването на служебното правоотношение. Издаването на заповедта не е необходимо да бъде свързано с определено поведение на служителя, а при придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст.

При постановяване на акта не е допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Изискване от законодателя е въведено относно условието за отправено едномесечно предизвестие за прекратяване на служебното правоотношение, като същото не е абсолютно, доколкото неспазването на едномесечния срок може да бъде компенсирано с обезщетение. От процесната заповед се установява, че административният орган е отчел, че на жалбоподателката се дължи обезщетение съгласно чл. 106, ал. 4 от ЗДСл.

Заповедта е издадена при правилно приложение на материалния закон. При издаване на оспорваната заповед са били налице основанията за приложимостта на разпоредбата, даваща основание на органа по назначаване да прекрати служебното правоотношение при придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Съгласно разпоредбата на чл. 68, ал. 1 от КСО право на пенсия за осигурителен стаж и възраст се придобива при навършване на възраст 60 години и 10 месеца от жените и 63 години и 10 месеца от мъжете и осигурителен стаж 35 години и 2 месеца за жените и 38 години и 2 месеца за мъжете. От 31 декември 2016 г. възрастта се увеличава от първия ден на всяка следваща календарна година, както следва:

1. до 31 декември 2029 г. възрастта за жените се увеличава с по 2 месеца за всяка календарна година, а от 1 януари 2030 г. – с по 3 месеца за всяка календарна година до достигане на 65-годишна възраст;
 2. до 31 декември 2017 г. възрастта за мъжете се увеличава с 2 месеца, а от 1 януари 2018 г. – с по 1 месец за всяка календарна година до достигане на 65-годишна възраст.
- Съгласно ал. 2 на същата разпоредба, от 31 декември 2016 г. осигурителният стаж по ал. 1 се увеличава от първия ден на всяка следваща календарна година с по 2 месеца до достигане на осигурителен стаж 37 години за жените и 40 години за мъжете. А

съгласно ал. 3 в случай че лицата нямат право на пенсия по ал. 1 и 2, до 31 декември 2016 г. те придобиват право на пенсия при навършване на възраст 65 години и 10 месеца за жените и мъжете и най-малко 15 години действителен осигурителен стаж. От 31 декември 2016 г. възрастта се увеличава от първия ден на всяка следваща календарна година с по 2 месеца до достигане на 67-годишна възраст.

Следователно, предвид посочените разпоредби, съдът приема, че условията за пенсиониране през 2022 г. са следните:

- право на пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл. 68, ал. 1 и 2 от КСО се придобива при навършена възраст 61 години и 10 месеца и осигурителен стаж 36 години и два месеца за жените, и навършена възраст 64 години и 6 месеца и осигурителен стаж 39 години и 2 месеца за мъжете.

- право на пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл. 68, ал. 3 от КСО за лицата, които нямат право на пенсия по чл. 68, ал. 1 и 2 от КСО, но имат не по-малко от 15 години действителен осигурителен стаж, се придобива при навършена възраст 66 години и 8 месеца за мъжете и жените.

Не се спори, че към 06. 01. 2022 г. оспорващото лице е навършило 68 г. и 7 месеца. Общият осигурителен стаж на жалбоподателката към тази дата възлиза на повече от 15 години. От писмо, с вх. на АССГ № 10850/ 23. 03. 2022 г., постъпило от НОИ, се установява, че за периода 01. 01. 1997 г. до 18. 03. 2022 г. С. А. Д.-П. е 14 години и 17 дни. Отражено е също, че за периодите преди 01. 01. 1997 г. трудовият и осигурителен стаж се вписва в трудови книжки, осигурителни книжки, издадените удостоверения за осигурителен стаж и доход УП-2 и УП-3, които се намират в лицето и не се съхраняват в НОИ /л. 36 от делото/. Следователно в периода от 01. 01. 1997 г. до 14. 01. 2022 г. жалбоподателката е имала трудов стаж 13 години, 10 месеца и 14 дни.

По делото е изискано и представено копие от трудовата книжка, от което се установява, че за периода от 01. 01. 1981 г. до 7. 08. 2001 г. жалбоподателката има 20 години и 4 месеца трудов стаж. Следователно към 01. 01. 1997 г. жалбоподателката е имала 15 години, 8 месеца и 23 дни трудов стаж.

От посочените доказателства се установява, че към датата на издаване на оспорения административен акт жалбоподателката е имала общ трудов стаж повече от 29 години и 7 месеца.

В настоящия случай не е налице едно от кумулативните изисквания на чл. 68, ал. 1 и ал. 2, а именно осигурителният стаж на жалбоподателката да е 36 години и 2 месеца.

Към момента на постановяване на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение жалбоподателката е навършила необходимата възраст за пенсиониране по чл. 68, ал. 3 от КСО и от приложените по делото документи се установява, че същата има необходимия действителен осигурителен стаж. В тази връзка следва да се посочи и писмо от НОИ, изх. № 1029-21-15283-1 /л. 19 - л. 20 от делото/, от което се установява, че С. А. Д. е упражнила правото си на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст от 18. 09. 2009 г.

Ответникът е приложил правилно законовата разпоредба за прекратяване на служебното правоотношение при изпълнени законови изисквания. Административният орган е имал правната възможност да освободи С. Д.-П. от заеманата длъжност на основание чл. 106, ал. 1, т. 5 от ЗДСл. Органът по назначаване, респективно по освобождаване е спазил изискването на чл. 59, ал. 2, т. 4 пр. първо от АПК, като е посочил правното основание, на което прекратява служебното

правоотношение. Освен това в случая съдът не е лишен от възможността да извърши преценка на наличието на фактите, послужили като основание за издаване на оспорваната заповед. При безспорно установения факт на придобито право за получаване на пълна пенсия, обжалваната заповед, противно на твърденията в жалбата, се явява законосъобразна, като издадена при наличие на визираното в закона материално-правно основание.

Настъпилите правни последици при прекратяване на служебното правоотношение, при посочените в заповедта условия и при законосъобразност на действията на органа по назначаването, не могат да бъдат квалифицирани като несъответстващи и на целта на закона.

Оспореният административен акт съответства на относимите материалноправни разпоредби, на изискванията за форма и на целта на закона. Не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила и не са налице основания по смисъла на чл. 146 АПК, които да обуславят отмяна на заповедта.

Предвид изложеното заповедта за прекратяване на служебното правоотношение е законосъобразна и жалбата срещу нея следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора в полза на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева, съобразно чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, като при определяне на размера на възнаграждението съдът съобрази фактическата и правна сложност на делото, както и броя на проведените съдебни заседания.

Предвид това и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд - София град, Второ отделение, 29-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. А. Д.-П. срещу Заповед рег. № 8121К-58/ 06. 01. 2022 г., издадена от министъра на вътрешните работи, с която на основание чл. 106, ал. 1, т. 5 и чл. 108 от Закона за държавния служител е прекратено служебното й правоотношение.

ОСЪЖДА С. А. Д.-П. да заплати на Министерството на вътрешните работи направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от деня на съобщението, че решението е изготвено.

СЪДИЯ: